

בשנה

ידיעות קיבוץ הזרע - כ' בכסלו התשע"ח - 08.12.2017

ויהי אור

פרוייקט מיוחד לכבוד חג החנוכה
- על חברים המכניסים אור
לחייהם של אחרים

קובי לאי | עמוד 4

מרכז התנדבותי לעזרה בבעיות אורתופדיה
למטופלים

דניאל אופק | עמוד 6

"כנפיים של קרמבו" - תנועה לשילוב ילדים
עם מוגבלויות

הדר חננאל | עמוד 8

השתתפות במשלחת לאפריקה - התנדבות עם
ילדים

גיליון חנוכה של השנה הזאת נוגע שוב במוטיב האור אבל מזווית אחרת. השנה בחרנו להתמקד באנשים המכניסים אור לחייהם של אחרים, חברים העוסקים בנתינה, תרומה לקהילה ומשפרים את חייהם של אלו הבאים איתם במגע. אם זה מתוקף עבודתם הרשמית ואם מדובר בהתנדבות לאחר שעות העבודה. אני בטוחה שרבים מחברי הקיבוץ עונים על הגדרה זו אך מכיוון שקצרה היריעה, או במקרה הזה, קצר הדף מלהכיל את כולם, התמקדנו בשלושה סיפורים אישיים. למבצע הזה התגייסו במרץ חברים מהדור הצעיר בקיבוץ, וכך הרווח כפול. מצד אחד ניתן להכיר חברים שחלקם זה עתה הצטרפו לקיבוץ ומצד שני ללמוד על פועלם חברתי. למשימה התגייסו במרץ מספר אנשים, חלקם כתבו בעצמם, את חלקם ראיינתי וחלקם אף הגדילו ראש, ועברו ראיון אצל חבר אחר. זה המקום להודות להם על שיתוף הפעולה הנהדר: דניאל אופק, שעבר ראיון אצל הדר פרייס חנקין שעשתה עבודה מדהימה! הדר חננאל, שחלקה איתנו כתבה המבוססת על כתבה שנעשתה במגידון וקובי לאי אותו ראיינתי בעצמי. בנוסף, ניתן למצוא בגיליון מתכון לזכר אמא של ספי מנור פלג, אווה, על סופגניות כמובן ובדיחות המתאימות לרוח החג, גם כן באדיבותה של ספי – תודה! זה המקום להודות גם להדס כהן, שפעלה מאחורי הקלעים במדור "לי זה יצא טעים". הדס דאגה תקופה ארוכה למתכונים לעיתון, גייסה חברים רבים ועכשיו יוצאת לדרך מקצועית עצמאית וחדשה ואנו מאחלים לה בהצלחה. בעקבות פרישתה של הדס, אני מבקשת לפנות שוב לחברים בהצעה לקחת חלק פעיל בעיתון הקיבוץ. העיתון ממשיך לצאת כל שבועיים כבר יותר משנה, אבל מאחורי הקלעים יש עבודה מאומצת המצריכה הרבה משאבים ושותפים לה חברים רבים. יחד עם זאת, אם לא יצטרפו חברים נוספים לא נוכל להמשיך למלא את החסר ואיכות התוכן תיפגע. אתם מוזמנים להצטרף, פעם בשבועיים, חודש או אפילו בפעם בחודשיים, על אחד לפי רצונו. יש פינות רבות אותן התחלנו אך ללא "טיפול" מתאים הן ננטשו לאורך הדרך, פינת הספורט, פינת הטיולים, פינת "הכר את החבר" ועכשיו, גם פינת המתכונים. אני מנצלת את הבמה הזו לפנות גם לבעלי תפקידים, ראשי ענפים, וועדות ועוד – נצלו את האפשרות להעביר עדכונים לחברים על דפי העיתון. העדכון לא חייב להיות כתבה מקיפה, הוא יכול להיות תמציתי וקצר, אך יש ערך בהעברת מידע שותפת. זו הדרך היחידה של הקהילה לקחת חלק בנעשה בקיבוץ ולדעתי האישית, לא רק שזה מבורך, זה ממש בגדר חובה כלפי הציבור אותו אנחנו משרתים.

שיהיה לכולנו חג אורים שמח!
נעה אלבוחר

מערכת בשער:

עורכת: נעה אלבוחר
עיצוב ועריכה גרפית: אנה אבריאל
טל: 052-3990860
דוא"ל: bashaar@hazorea.org.il

המערכת: נעה אלבוחר, יבל ברקאי, דניאל אופק, הדר חננאל, הדר פרייס חנקין, קובי לאי, נרקיס רגב-גביש, רוני מוריס, הדס כהן, יוחנן מעוז, רונית פלד, גורדון קמרון, בועז בש מרץ, דבורה כדיר, צוות הארכיון, יעל כרמי, דני נהב, ספי מנור-פלג

הגהה: מרים גרוס

הפצה: יעל טיקטין, רינה רשקוב

דרושים:

כתבים על הנעשה בקיבוץ!

- אחראי מדורים:
- תרבות ופנאי
 - טיולים
 - יצירה מקומית

אחראי המדור נדרשים לרכז את החומר בתחומם. למצוא ולשלב את הכותבים המשתנים במדור שתחת אחריותם. יכולות נדרשות: לעמוד בזמן!

למה נוצרו פערי הדיור / יוסי חזן

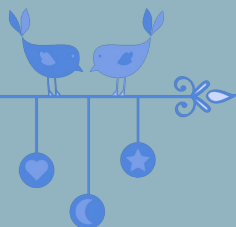
בקיבוץ הזורע יש מצב של בתים קטנים, בהם גרים חברים וותיקים ובתים של 160 מטר בהם גרים הצעירים. במסגרת שנוי אורחות חיים, היה צריך לתת פתרון. הורכבה וועדה מיוחדת שתדון בנושא ותביא הצעות שאושרו בשיחה ובכך הוחלט על פערי הדיור אלה נותנים ואלה יקבלו. תפקיד הקיבוץ לגבות את הכסף והוא ייתן לזכאים. ההצבעה שהייתה לאחרונה הייתה על קליטת הבנים. שם, לקחו את הכסף מפערי הדיור, דבר אשר מקפח את הנצרכים שגרים בשכון קטן וגם לא מקבלים פערי דיור. האם זה צודק?

ההצבעה משחררת מתשלום הרבה חברים ומעמיסה את התשלום על פערי הדיור האם גם זה צודק??

מה קרה לקבוצי שעושה אי צדק? אנחנו חברים באותו קיבוץ ויש לפתור את הבעיות ביחד עם צדק.

מה קרה לכל דורשי הצדק? האם הכל בסדר אם זה לא נוגע בך?

פעם למדתי בתנ"ך על כבשת הרש והתפלאתי אז - ואני מתפלל גם עכשיו.

פזל טוב לליאור (פלד) ואור ניב
עם הולדת הבן גבע, בגשקל 3.880 ק"ג.
ברכות גם לסבים אגנון ועפליה פלד
ולכל בני המשפחה!

4 | ויהי אור - פרוייקט מיוחד לחג החנוכה

4-5 | קובי לאי - מיזם ייעוץ אורטופדי

6-7 | דניאל אופק - כנפיים של קרמבו

8-9 | הדר חננאל - בית ספר באפריקה

10 | נרקיס המזכירה נפרדת בסיום התפקיד

11 | פלסטופיל לאן / רוני מוריס

12 | ניהול שיחות קיבוץ / דבורה כדיר

12 | על ענף הצאן בהזורע / יוחנן מעוז

13 | אמא כדורמים - על רונית פלד

14 | יצירה מקומית

שלאפשטונדה בין שתיים לארבע / יעל כרמי

15 | תרבות ופנאי

סופגניות ביס / ספי מנור פלג

ספרים רבותי ספרים / בועז בש מרץ

בדיחת השבוע / ספי מנור פלג

18 | מפגש גש"ר / צביה דור

מומלץ לכל גינה בהזורע / גורדון קמרון

שיח גלריה / מוזיאון וילפריד

19 | לזכר

ד"ר יוחנן מירסקי

16 | שו"ת

דני נהב בשיחה עם משה כהן

חג החנוכה או בשמו הנוסף, חג האורות, מתקרב ובא בימים אלו ממש. לקראת החג החלטנו לספר את סיפורם של חברים המכניסים אור לחייהם של אנשים אחרים. נאחל לכולנו חג אורות שמח!

קובי לאי מספר על מיזם התנדבותי - מרפאת ייעוץ אורתופדי רב מקצועית

כותבי הכתבה: קובי לאי ונעה אלבוחר

בשקט בשקט, מבלי ששמנו לב, מתקיים בקיבוץ מיזם מיוחד בשנה וחצי האחרונות. את המיזם מוביל קובי לאי, במרכזו עומד פרופסור נחום הלפרין.

המרפאות. בתור הפיזיותרפיסט היחיד בחדר מצאתי את עצמי עם המיטב של המנתחים האורתופדים בארץ בלימוד מעשי מרתק. שמתי לב שכולם רוכשים לו כבוד רב והבנתי שאני נמצא עם רופא ואדם מאוד מיוחד והלכתי אחריו באש ובמים. הוזמנתי על ידי כלל כנס והרצאה ולאט לאט נהיינו גם חברים טובים.

אנקדוטה נוספת שמספר קובי "יום אחד שמעון בר-נר היה אצלי בטיפול הגענו לדבר על פרופסור הלפרין כי הוא הסיע אליו לראשון לציון מישהי מהקיבוץ לפתע הוא התרגש שהבנו יחד שמדובר ב"נחצה" ששירת איתו (עם דניאל לוי ועוד מהקיבוץ) בפלס"ר גולני."

המעבר לצפון

לפני כשנתיים התחיל קובי לעבוד במכון פיזיותרפיה בקיבוץ. "במשך שמונה חודשים נסעתי מתל אביב כל חמישי ערב לקיבוץ לעבודה, עוד לפני שהתקבלנו למועמדות. יום אחד פרופסור הלפרין שמע שאני עובד בהזורע ומתכוון לעבור לצפון וזרק לי רעיון שנפתח מרפאה בצפון. הוא רצה שאני אנהל את השלוחה הצפונית של מפעל ההתנדבות שלו.

בהתחלה חשבתי שזה זכות גדולה שהוא הציע לי לקחת בזה חלק אבל לא ראיתי איפה יש לו זמן לעיסוק נוסף. כבר התנדבתי לציידו בבני ברק אצל הרב אלימלך פירר בימי שישי. בנוסף, הוא פתח מרפאה דומה בדרום הארץ ובאמצע השבוע הוא עמוס מאוד." אבל, לשמחתנו, הפרופ' לא ויתר לקובי בקלות. "הוא המשיך והתעקש על פתיחת הסניף הצפוני וכך החלטתי שאם הלפרין רוצה לבוא להזורע, מי אני שאגידי לו לא. כשסיפרתי לאדוה שעובדת איתי על הרעיון היא התרגשה עד דמעות, מסתבר שהיא נתקלה בפרופ' המפורסם לפני יותר מ-30 שנה כסטודנטית צעירה וזוכרת עד היום שהציל אותה במבחן קריטי בתואר."

כך לפני כשנה וחצי נפתח "מפעל ההתנדבות הצפוני" הצנוע. "התחלנו יחד בימי שישי, פעם בחודש, בין אחת לחמש אחרי הצהריים - כי רק אז הוא היה פנוי. בתחילה היינו רק צוות מכון הפיזיותרפיה והזמנתי גם ארבעה סטודנטים שילמדו. בניהם היה גם גל אלקבץ, שלומד פיזיותרפיה בצפת. הוא למד אז בשנה א' ולקח חלק מהגרעין הראשוני."

אהבה ממבט ראשון

הסיפור מתחיל איך לא באהבה, "זה התחיל בירח הדבש שלנו" מספר קובי, "היינו ברמת הגולן, בצימר קצת אחרי החתונה. פתאום אני מקבל טלפון מהבוסית שלי, ביום שישי. היא שאלה אותי האם אני מוכן לצאת מהבית כבר ביום ראשון בארבע לפנות בוקר, להגיע לבית חולים אסף הרופא ולסייע לרופא בשם פרופ' נחום הלפרין בעבודה שלו ואז לבוא לעבודה שלי עד 20 בערב. בשום מקרה אחר לא הייתי שוקל לעשות דבר שכזה, רגע אחרי ירח דבש, אבל בגלל שידעתי על מי מדובר - קפצתי על המציאה."

"זה היה קצת הזוי הגעתי ב-5 לפנות בוקר והגיע איש די מבוגר עם חלוק, מלא מרץ והתחיל לעובד כמו משוגע", מספר קובי. "הוא היה עובר בין 5 חדרים ורואה במקביל חולים שממתינים לו בשקיקה - ואני נזרקתי למים - תפקידי היה לסייע לו בתפעול של המרפאה. בכל חדר היה מישהו כמוני, לרוב מתמחה באורתופדיה, שעושה עבודה מקדימה עם המטופל, מראיין, בודק, מרכז את המידע ואז מגיע הפרופ' ובודק אותו. ואני רושם את המלצותיו ומסביר. כך יכול פרופ' הלפרין להספיק לעזור לכמה שיותר מטופלים."

ביקשתי מקובי לפרט קצת על הפרופסור:

"פרופ' נחום הלפרין, בן 76, כיהן שנים רבות כמנהל המחלקה האורתופדית באסף הרופא והיה ידוע בדרישותיו הגבוהות מהצוות לידו. מה שהביא את המחלקה בניהולו להיות המחלקה הטובה בארץ. הוא חניך דור של אורתופדים שהיום הם המובילים והמבוקשים בישראל.

הוא מאוד פעיל: עובד בכמה מסגרות מלמד בקורסים סטודנטים לרפואה ופיזיותרפיה מרכז כנסים ועוד. לפני כשנה זכה בפרס ייחודי בכנסת על פועלו. בזמנו המזכירה האישית שלו הייתה מטופלת שלי ככה שמעתי על הפרס כי הוא לא סיפר לאף אחד כמעט חוץ ממנה - זה הקסם שלו - בשילוב בין מקצוען חסר דופי וצנוע באופן נדיר. אדם אכפתי, המסתכל לכל מטופל וקולגה בגובה העיניים.

כך, במשך שנתיים, הגעתי לאסף הרופא לפני הזריחה לעזור במרפאה שלו יום בשבוע. לאט לאט גם התחילו להתייעץ איתי ונשארתי לדיונים מיוחדים שהתקיימו לאחר

מודה לרוני אשתי, שסבלה ותסבול מחסרוני גם בשישי הקרוב ומקבלת את זה בתמיכה והבנה."

איך ניתן להיעזר?

מטופלים מגיעים דרך הפניה של הפיזיותרפיסט הקשור למרפאה או דרך הפרופ'. מגיעים גם מקרים מיוחדים כמו חיילים לוחמים במצוקה.

קובי מרכז את לוח הזמנים ומספר שחצי מהמטופלים מגיעים דרך מטפלים של מכוני הפיזיותרפיה של כללית בצפון או מהמכון בקיבוץ. במקרים חריגים ניתן לפנות ישירות לקובי והוא ינסה לעזור בהתאם למקרה ולאילוצים. "עד היום, כל אדם שהיה צריך קיבל מענה", מבטיח קובי. טווח הגילאים נע בין ילדים, ועד קשישים מבית שקמה, ספורטאי עלית וסתם אנשים רגילים הזקוקים לסיוע.

"אנחנו מנסים לתת לאנשים הנמצאים במצוקה משהו שהמסגרות הרגילות לא מצליחות לספק, ראייה מערכתית על הבעיה והטיפול. תמיד מדברים על זה בכנסים שפיזיותרפיסטים, אורתופדים ורופאי משפחה צריכים לתקשר ביחד כדי לתת פתרון מוצלח יותר ולשים את המטופל במרכז – אך פלטפורמה כזאת כמעט שלא קיימת בשום מקום בארץ באיכותה והיקפה.

אחת מיני רבות

אני מבקשת מקובי לספר על מקרה אחד שנגע לליבו, למרות שאני בטוחה שבעיסוק שלו, אין מדובר במקרה חד פעמי. קובי בוחר לספר על רקדנית מקצועית בשם הילה מהגולן, שפרופ' הלפרין הפנה למרפאה. הריקוד היה כל עולמה ועזר לה להתמודד עם כמה מחלות גוף-נפש כרוניות. כשלא יכלה לרקוד יותר נכנסה לדיכאון חריף.

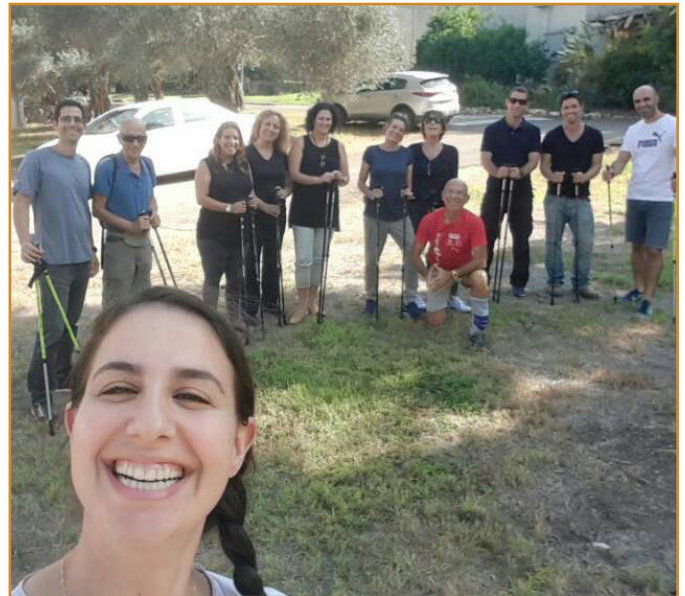
"הצוות באסף הרופא התלבט בדיון האם היא זקוקה לניתוח שיחזור רצועה צולבת בברך.

פרופסור הלפרין ראה שהיא בלחץ מהניתוח והחליט לתת לה צ'אנס נוסף לראות מה אנחנו הפיזיותרפיסטים נגיד במרפאה בהזרוע. בדיון המלצנו לה לא לעבור את הניתוח לתקופת ניסיון והדרכנו את הפיזיותרפיסט שלה בקופת החולים.

אחרי תקופה, קיבלתי הודעת תודה מרגשת ממנה, המצורפת לכתבה. היא שאלה מתי המרפאה הבאה כי רצתה לבוא ולהגיד תודה לצוות באופן אישי. להפתעתי היא באמת הגיעה ויחד איתה הגיעו מגשים שלמים עמוסים בכל טוב. אחרי שהיא רקדה לפנינו היא סיפרה לנו בדמעות שעצם זה שהיא הגיעה למרפאה וכל כך הרבה אנשים הקדישו מזמנם לעזור לה אז היא הבינה שהיא מספיק ראויה לטפל בעצמה, להשתקם ולחזור לריקוד."

לסיום

"אני נהנה לראות גם בשבילי הקיבוץ ובבית שקמה לא מעט אנשים שנעזרו בפורום שלנו, מתהלכים בשבילים בקלות במקום לצלוע. זה נותן לי סיפוק גדול, הידיעה שנפל בזכותי לארגן מפגש שעזר להם כל כך. אני באמת מאמין שבהזרוע יש אפשרות לכל אחד לחשוב איך לתרום משהו מיכולותיו לקהילה המדהימה בה אנו חיים."

פרופסור הלפרין, שני משמאל, לצד קובי

הודעת תודה של הילה המטופלת

התרחבות הסניף הצפוני

המרפאה גדלה מפה לאוזן בלבד ללא כל פרסום. כיום בכל מרפאה נוכחים בין 30-25 אנשי מקצוע המגיעים מכל קצוות הארץ. "כנראה שגם האוכל המושקע עוזר להם להגיע" צוחק קובי.

המטופלים מצידם – מגיעים להתייעץ בצמתי החלטה בדילמות רפואיות כגון: אופציות ניתוחיות לעומת טיפול שמרני, כאבים מבעיות אורתופדיות שלא חולפים פציעות ספורט מורכבות ועוד. המטופלים מקבלים את השירות כולו ללא תשלום.

"זה מדהים אותי כל פעם מחדש לראות קבוצה כזאת שמתגבשת. מנהלת מכון וינגייט שחזרה מהאולימפיאדה, פיזיותרפיסטים מנהלי מכונים בקופות חולים, מתמחים מאורתופדיה מ"העמק" בעפולה, רופאי משפחה מהאזור, תזונאית ומטפל סיני. על זה נוסף כמובן את הצוות של המכון שלנו. כולנו יחד, יושבים בשקט בשישי בצהריים ומקשיבים לילדה בת 13 שכואבת לה הברך והולכת עם קביים. על כל אלו יש להוסיף את פרופסור הלפרין. הוא בודק, מלמד ומסתכל קודם כל על האדם שמולו. נותן את משנתו המקצועית לכולנו ומראה איך באמת צריך להתייחס רופא לאנשים."

לאחר שמכון הפיזיותרפיה לא הספיק להכיל את כל המתנדבים המרפאה שינתה את מיקומה ועברה לבית לילך. בהזדמנות זו קובי מבקש להודות לנחשון ולדגנית על העזרה בכך. ואם כבר תודות, מדגיש קובי, "בראש ובראשונה אני

חג החנוכה או בשמו הנוסף, חג האורות, מתקרב ובא בימים אלו ממש. לקראת החג החלטנו לספר את סיפורם של חברים המכניסים אור לחייהם של אנשים אחרים. נאחל לכולנו חג אורות שמח!

דניאל אופק מספר על מקום עבודתו ב'כנפיים של קרמבו'

ראיינה וכתבה: הדר פרייס חנקין

שבת בצהריים, אני מטייל עם גיא בתי הקטנה בקיבוץ, סיבוב בכל פלאי הקיבוץ ביחד עם הדר בת הקבוצה שלי עופרים וכן זוגה ארז. בהליכה בין כל הסיפורים והשיחות סיפרתי להם שנועה ביקשה ממני לכתוב כתבה לעיתון ואני דוחה את זה כבר למעלה משבוע. ששאלו למה, אמרתי שאני פחות חזק בלכתוב ובטח שעל עצמי ואיפה שאני עובד. הדר בלי להתבלבל אמרה, מה זאת אומרת אני אראיין אותך. ברור שהסכמתי בכל זאת הדר מתמחה במסגרת העובדה שלה בלראיין אנשים אבל בעיקר לגרום להם לדבר על מה שחשוב.

מה זה אבל זכרתי את הסיטואציה.
מה כל כך ריגש אותך שם?

מה שריגש אותי זה שראיתי ילדים עם מוגבלות שמחים (דבר שהיה חדש לי) ובני נוער 'רגילים' משולבים עם בני נוער עם מוגבלות וכולם היו ביחד בדבר הזה. אני זוכר חיוך של ילד שהיה הכי מאושר בעולם. כילד לא הכרתי את הדבר הזה ואת היכולת להכיל את האחר, ולמרות שגדלתי במקום שכביכול יש בו חינוך מעולה, לא נחשפתי ולא למדתי לקבל את מי ששונה ממני. אני מודה שקצת קינאתי ביכולת הזאת שלהם באותה סיטואציה.

אז איך דברים התגלגלו?

בסיום התואר, ידעתי שהמקום שלי הוא בעבודה קהילתית ובאמת הלכתי להיות עובד סוציאלי קהילתי בעיריית יקנעם. לא היה לי שם טוב, כי הרגשתי שהחלומות שלי סביב כל הנושא הקהילתי התנפצו מול המציאות, שזה הרבה יותר קשה, שאני צריך ללמוד עוד הרבה ושזה לא המקום בשבילי. כשהחלטתי שאני עוזב, נתקלתי במודעה לתפקיד של מנהל מחוז צפון בכנפיים של קרמבו. משהו בשם 'כנפיים של קרמבו' תפס את העין שלי ולא ידעתי להגייד למה. שלחתי קורות חיים ובראיון הטלפוני עם אם המנהל הוא סיפר לי שיש סניף ממש ליד הבית ביקנעם והציע לי ללכת לראות מה זה. כשהגעתי לשם, כבר מבחוץ שמעתי קולות של שירים וכשנכנסתי וראיתי את החולצות הכחולות עם הסמל של קרמבו התחלתי לעשות את החיבור

למה שראיתי בעדלאידע כמה שנים קודם. מה שראיתי ביקנעם זה בעצם את החלק שפותח את הפעולה שזה המוראליים. מה שקורה שם זה שהילדים 'הנורמטיביים' והילדים 'בעלי המוגבלויות' עומדים ביחד ושרים. ראיתי

<<<

אז ביום שבת בצהריים בגינה של הדר וארז, עם כוס תה מצמחים מהגינה התיישבנו לדבר וזה מה שיצא.

ספר בכמה מילים על מקום העבודה שלך ומה התפקיד שלך שם?

אני עובד בכנפיים של קרמבו שזו תנועת נוער לילדים עם ובלי צרכים מיוחדים שהוקמה לפני 15 שנה על ידי נערה בשם עדי אלטשולר. גם אצלנו, בדומה לתנועות נוער אחרות, מתקיימת פעם בשבוע פעילות בלתי פורמלית אחת. כיום יש בתנועה 64 סניפים בפריסה ארצית. היום אני מנהל את כל מסלולי ההמשך - שנת שירות, שירות לאומי ובקרום גם את כל תחום הבוגרים בתנועה. לפני זה, הייתי במשך שנתיים מנהל מחוז צפון.

איך בעצם הגעת לכנפיים של קרמבו?

בגיל 25, הייתי אחרי 3 שנים במדגה ובכלל חשבתי ללמוד ביולוגיה ימית בדרך לקריירה כדייג. באיזשהו שלב הבנתי שזה לא באמת מה שאני רוצה לעשות בחיים ושמה שאהבתי במדגה זה את האנשים והקהילה. חשבתי לעצמי מה אני יכול ללמוד שקשור לאנשים וככה מצאתי את עצמי לומד עבודה סוציאלית במכללת תל חי. במהלך התואר התאהבתי בעולם החברתי והחלטתי שמה שאני רוצה לעשות בחיים זו עבודה עם משמעות - בשבילי קודם כל וגם בשביל אחרים. בשנה השלישית לתואר ארגנתי אירוע קהילתי בקריית שמונה - עדלאידע בפורים. באירוע הייתה

תהלוכה של מיצגים ובני נוער ומה שהיה מיוחד זה שחלקם היו על כיסאות גלגלים, חלקם על כתפיים של אחרים והם הלכו כולם ביחד, חייכו ושרו: "אללה קרמבו". זה היה מדהים! לא ידעתי אז על כנפיים של קרמבו ולא הבנתי

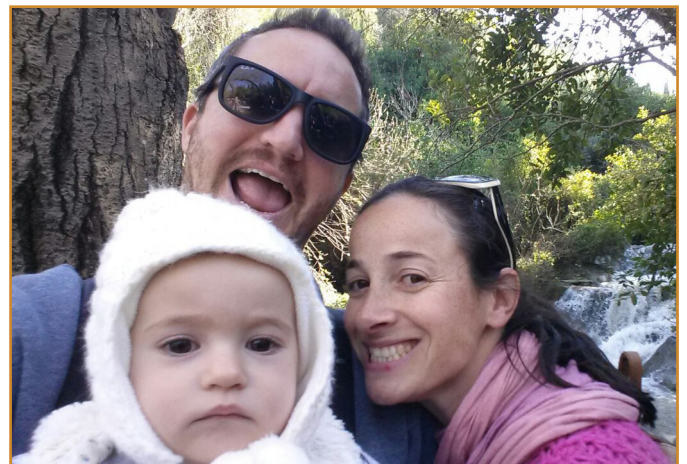
את הפנים שלהם שם ובדיוק שוב את אותה חוויה שכולם שמחים ומאושרים ושוב משהו בזה נורא ריגש אותי. אני יודע שזה מרגש כל אחד אבל אותי באופן מיוחד ואני ממש זוכר שעמדתי בצד ובכיתי מהתרגשות. אז הבנתי שזה המקום שאני רוצה לעבוד בו ולשמחתי זה גם התממש ונכנסתי לעבוד בארגון.

מדהים לשמוע. אתה כבר כמה שנים שם, אז ספר מה אתה אוהב היום בתפקיד שלך?

מה שאני אוהב זה שאני משפיע על הדורות הבאים. החזון של כנפיים של קרמבו – "נותנים מקום ומשמעות לכל אדם" ממש מתחבר עם החזון האישי שלי. יש לי את הזכות בתפקיד שלי היום לחנך את הדורות הבאים ולהפוך אותם לאנשים טובים ומשפיעים יותר ואני זוכה לגדל את דור המנהיגים של העתיד וגם לעבוד עם בני נוער מדהימים. היום התפקיד שלי הוא הרבה יותר ניהולי. אני הרבה פחות בא במגע ישיר עם האוכלוסיות שאני עובד איתם אבל יכולת ההשפעה והאחריות שלי הרבה יותר רחבות. יש לי יכולת לקבל החלטות ברמה יותר גבוהה ואני אמון לקדם את התחומים שאני אחראי עליהם בכנפיים של קרמבו. אני יוצר תכניות, מפתח פרויקטים ויוזם הרבה. המפגש שלי הוא הרבה יותר בליווי של העובדים שלי (מלווי קומונה למשל) שהתפקיד שלהם כולל את הנגיעה האישית הזאת. לפעמים חסרה לי השיחה הבלתי אמצעית עם נער מסוים או לשבת ולעשות שיחת קומונה. מצד שני אני יודע שאני יכול לעשות דברים יותר גדולים שישפיעו לאורך זמן. למשל, אחד הדברים שעשיתי במסגרת התפקיד שלי זה שהקמנו את קומונת שנת השירות המשולבת הראשונה בארץ – אנחנו הראשונים להקים קומונה שמשולבים בה 5 בעלי צרכים מיוחדים.

נשמע שבתפקיד כמו שלך אתה נמצא הרבה בדרכים. תספר קצת איך נראה היומיום שלך בתור מי שגר בקיבוץ שהוא גם אבא במשרה מלאה?

כדי לענות על השאלה הזאת צריך להסתכל על כל השבוע, כי כל יום נראה אחרת ואני מחלק את השבוע שלי לימים שאני חוזר מוקדם הביתה ולימים ארוכים שאני חוזר

סביב 20:00 בערב. המשרדים שלנו נמצאים ברמת השרון והמשמעות היא ש-3-4 פעמים בשבוע אני נוסע שעתים לכל כיוון בפקקים. בגלל הפקקים, כשאני נוסע אז זה לימים ארוכים ולשמחתי התברכתי בעבודה שאפשר לעבוד חלק מהימים מהבית וזה שומר על איזון ושפיות.

הבחירה הקלה הייתה לגור במרכז כמו כל מי שעובד איתי אבל לי ולמיטב אשתי היה מאוד חשוב לגור במקום שיש בו קהילה והבחירה הטבעית בשבילי הייתה לגור במקום שבשבילי הוא בית שזה הזורע. אני מרגיש שהשילוב של חיי קהילה וקיבוץ ביחד עם עבודה בחוץ עושה לי טוב אבל זה הרבה מתאפשר בזכות מיטב שנמצאת הרבה עם גיא, הבת שלנו, מוציאה אותה הרבה ובימים שאני לא נמצא היא זו שנמצאת איתה. לכן, בימים שאני לא חוזר מוקדם חשוב לי לקחת אותה לגן ולבלות איתה קצת בבוקר.

תגיד, מאז שהפכת לאבא משהו השתנה בך? יש לך זווית ראייה אחרת?

אני חושבת שמאז שהפכתי להיות אבא אני מנהל ועובד הרבה יותר טוב. לפני שגיא נולדה הייתי עובד בין 12-14 שעות ביום והייתי מכור לעבודה שלי. עבדתי בצורה מאוד אינטנסיבית וקצת לא שפויה. מאז שגיא נולדה זה נתן לי פרופורציות והפכתי להיות הרבה יותר אפקטיבי בעבודה שלי ואני יודע לשים את הגבולות בין העבודה לבין הזמן שיש לי עם גיא. באופן כללי, הלידה של גיא ביגרה אותי ונתנה לי הרבה מאוד פרופורציות לחיים ובעיקר הבנתי שיש עוד דברים שחשובים לי מלבד עבודה.

איך החיים שלך כילד בקיבוץ וגם היום כאדם מבוגר משתלבים בכל מה שסיפרת?

שני ערכים מרכזיים שהתחנכתי עליהם הם קהילתיות ושיתופיות וכל מה שאני עושה היום קשור למקומות האלה. אחד הדברים שאני עושה היום בתפקיד זה לחנך אנשים לערבות הדדית ולהפוך אותם להיות אכפתיים כלפי החברה שלנו וזה דברים שגם בקיבוץ וגם בשומריה התחנכתי אליהם. מעבר לזה, אני מרגיש שדרך החיים שאני חי בה היום של שותפות וערבות הדדית מאפשרת לי להיות מנהל ואדם טוב יותר ובאמת להצליח לחנך אנשים אחרים לדברים דומים.

לסיום, מה אתה מאחל לעצמך לעתיד גם מקצועית וגם אישית?

מקצועית אני מאחל לעצמי להמשיך לעשות את הדברים שאני אוהב ולהמשיך להיות משמעותי במה שאני עושה. אני מאחל לעצמי להתפתח ולצמוח או בכנפיים של קרמבו או במקום אחר בעולם החברתי. ברמה האישית אני מאחל לעצמי שאני אבנה את ביתי בקיבוץ הזורע ושאמשיך להיות פה חלק מהקהילה המדהימה הזאת ושנהיה משפחה מאושרת ונרגיש חלק מהקהילה. חוץ מכל זה, יש לי משאלה נוספת והיא להצליח להביא חלק מהעשייה והאימפקט שלי בכנפיים של קרמבו גם לפה.

חג החנוכה או בשמו הנוסף, חג האורות, מתקרב ובא בימים אלו ממש. לקראת החג החלטנו לספר את סיפורם של חברים המכניסים אור לחייהם של אנשים אחרים. נאחל לכולנו חג אורות שמח!

הדר חננאל - לתת לא כדי לקבל

/ מתוך מגידון נובמבר 2017

כבר מזה זמן יודעת הדר שהיא רוצה לפעול בהתנדבות. לתת משהו מעצמה. מסתבר שזה לא פשוט כמו שהיא חשבה, אבל כשרוצים מאד, אפריקה היא הגבול.

הרצון להתנדב

הדר חננאל, 34, הזורע, גדלה והתחנכה בקיבוץ, בשומריה ובתיכון מגידו. המסלול הסטנדרטי של בת קיבוץ. אחרי הצבא למדה גרפיקה. "מהר מאד הבנתי שזה לא בשבילי להיות כל היום מול המחשב ולא עם אנשים ופרשתי מהמקצוע", היא מספרת, "השנה סיימתי הסבה לגנת. כבר מספר שנים ועוד מימי התיכון בקיבוץ, אני עובדת בחינוך, עד שהבנתי שזה מה שאני רוצה והלכתי ללמוד את זה." היום משמשת הדר כגנת שנייה בגלעד. אחרי שמצאה את המסלול המקצועי שלה והסתדרה בעבודה, התחיל 'לדגדג' לה הרצון להתנדב ולתרום משהו מעבר לחיי היום יום. "הכל התחיל מרעיון של חבר", היא מספרת, "שהציע להתנדב בארץ, בבית חולים עם ילדים. אבל זה לא פשוט לאנשים בגילנו, פה לא רוצים אותנו, אלא מעדיפים פנסיונרים או תלמידים, לפני צבא. כך שזה ירד מהפרק."

העיקר לעזור

אבל הדר מסתבר לא נואשה. "בעקבות שיחה עם חברה לעבודה, שסיפרה לי על משלחות שהחברים שלה מצטרפים אליהן, נכנסתי באותו יום לאינטרנט וחיפשתי התנדבויות בחו"ל. הדבר הראשון שקפץ לי, זה helpapp,

<<<

פוסט שפרסמה הדר לאחר החזרה לארץ בפייסבוק

"זהו... נשמרו להם שבועיים מטורפים... שבועיים של באתחים ללא הפסקה. אוכל לא אוכל, מקלחות קפואות אוטובוס ישן שנתקע בעלייה, דרכים עקלקליות נחלים בלחם, אוף באורז, עקיצה המונית שהזתירה אותנו עם פאות כמה דולרים וכמה ימים ללא אינטרנט, שואה, שמיות, עזבים, למצבים, מה לא..."

אבל כל יום, ברבע שהגענו לילדים האלה, הכל נשכח. הלב התמלא, הכל נהיה קטן ומסר משמעות. הכל אוף מהם. הם הפכו להיות עולמנו. עשינו הכל בשבילם. הפכנו עולמות עבדנו כמו משוגעים, בנינו נדנדות בית על, משרש משקים, גינת ירק, עזבים, פינת צולה, צבענו את הכיתות, יצרנו בידים והוספנו קצת צבע לחיים שלהם..."

לכל אחד ואחת מאיתנו היו כמה שנכנסו ללב. גם לי היה אחד כזה, שנכנס במיוחד. הקושי לעצוב שם לא היה קושי רגיל של פרידה מוכרת. הפעם זה היה שונה. הפעם אני עוצבת מישהו שאני יודעת שאני אוצרת לחיים הרגילים והטובים שלי, והוא נשאר פה. ואין לי איך לעצור לו. המעט שיכולתי לעשות בשבועיים האלה זה לתת לו אהבה עצומה ותקווה שכשיהיה גדול ויטייל בכל העולם, יוכל גם לבקר אותי יום אחד. מדהים מה אפשר לתת בשבועיים וגם מה אפשר לקבל.

אני הצעתי ל helpapp דרך פוסט בפייסבוק של מישהו שאני בכלל לא מכירה. מקווה שעשיתי משק מישהו לחוות את האווירה הזאת בשביל עצמו ותהעניק לאחר."

זה התחיל כמו פרק בהישרדות ונגמר כמו פרק באח הגדול הדר וחבריה לא חשבו שהם ישנו את העולם, גם לא את חייהם של הילדים שאיתם עבדו במשך שבועיים. אבל כן קיוו להשאיר אחריהם זיכרונות טובים, כמה מילים נוספות באנגלית ורצון של הילדים במקום ללמוד ולהתנסות.

עבר בכל התפקידים. לכל משלחת יש שני מנהלים מהארץ, שמובילים את התהליך."

בלי מתנות

הסוגיה של היחס הפילנתרופי, אולי אפילו המתנשא משהו, ליוותה את חברי המשלחת כל הזמן ועוררה ביניהם לא מעט דיונים. "הם מכירים את האדם הלבן", אומרת הדר, "אפריקה מלאה בתורמים ומתנדבים. היה הרבה דיבור על שאלת האדם הלבן, שבא מלמעלה, מי אנחנו וכו'. אבל זה תמיד עומד מול השאלה מה יותר טוב, לא לעשות? שנפרדנו מהם, הכומר הראשי של האיזור אמר שיצרנו התעוררות, שעוררנו משהו. שכל הכפר מתרגש כל בוקר למראה האוטובוס שלנו. אבל כן מאד הדגישו בפנינו ואנחנו מאד הקפדנו, לא לתת להם מתנות שלא מתאימות באמת לחיים שלהם. לא לנסות לשנות להם את החיים וההרגלים. אפילו לא מברשת שיניים, או מגב, שכל כך בא לי לתת

להם אחרי שראיתי איך הם שוטפים רצפה. בכלל לא הייתה לנו גישה ולא קשר לבתים שלהם, לחיי היום יום שלהם. הכל התרחש בבית הספר והכל היה מתואם. כן עלתה גם השאלה מה אנחנו בעצם משאירים להם, כשאנחנו עוזבים וחוזרים לחיי הנוחות שלנו." "אז מה באמת השארנו להם?" שואלת הדר ומשיבה, "גירוי, סקרנות, מפגש עם חומרים וטכניקות שהם לא הכירו, המון ציוד, מתקנים ועוד. וגם המון זיכרונות טובים ואהבה גדולה ושמחה. הילדים מאד נכנסים ללב. כל אחד מאיתנו נקשר במיוחד לילד כלשהו והפרידה היתה מאד עצובה. לי היה את ג'קסון, ילד בכיתה ז', נפרדנו בבכי גדול. במכתב הפרידה כתבתי לו שאני מקווה ומאחלת לו שפעם, כשהוא יהיה גדול ויהיה לו טלפון ואינטרנט ואימייל, נוכל לחדש את הקשר ואפילו להיפגש. וכמובן שבסוף השארתי לו מתנה קטנה ממני."

המרוויח העיקרי

כמו כל מי שחוזר ממשימה כזו, או עוסק באופן רציני בהתנדבות ונתינה מהלב, גם הדר עושה שימוש באותן 'הקלישאות', שהן כנראה האמת הפשוטה. "תשמעי, זה כל כך פשוט להתנדב ולתת משהו מהשפע שמקיף את החיים שלנו. זה כל כך ממלא וכל כך מתגמל, עד שאת שואלת את עצמך לפעמים, מי פה בעצם המרוויח העיקרי. אני יכולתי לתת ועל הדרך לקבל בעצמי. מה יותר מזה?"

ארגון ישראלי, שמטרתו, כשמו, לעזור בכל העולם. זה ארגון חדש שמחפש את הכיוון הנכון. אבל שהרעיון המרכזי שלו הוא לאגד משאבים וכוח אדם ולהוציא משלחות מסודרות לעזרה בארצות העולם השלישי באפריקה. כעבור זמן קצר, יצרתי קשר עם מנכ"ל הארגון. פניתי אליו באתר והוא חזר אלי מיד וממש קנה אותי, איש כריזמטי, מקסים, איתי מתתיהו מראשל"צ, שהקים את הארגון כמתנדב. הוא שכנע אותי להצטרף למשלחת שהיתה אמורה לצאת תוך זמן קצר. זו משלחת כללית. במקרה זה המטרה הייתה לשפץ ולהקים בית ספר בעיר קטנה בטנזניה, בשם מושי. המשלחת כללה 40 איש, מגיל 18 - 40. נפגשנו 3 פעמים לפני היציאה להכרות ובניית תוכנית. לצורך העבודה התחלקנו לקבוצות, לכל קבוצה מטרה ותוכן אחר, חינוך, חקלאות, ספורט, ועוד. יש להדגיש שכולם עשו בסופו של דבר הכל, גם לימדו וגם עבדו במשימות השונות.

עולם שלישי

המפגש עם העולם אליו הגיעו, לא פשוט. תנאי חיים ירודים. ללא מים חמים, ולפעמים גם ללא אוכל ואינטרנט או פלאפון. "גרנו בגסט האוס, כולנו ביחד, יום אחר יום ולילה אחר לילה, כשבעצם אין לנו שום חברה אחרת. אפשר לומר שזה התחיל כמו פרק בהישרדות ונגמר כמו פרק באח הגדול. "בהתחלה היינו רק צריכים לשרוד", צוחקת הדר, "ובהמשך האינטרטיביות החברתיות החלו להופיע..." אבל אלה הדברים הפחות חשובים" ממחרת הדר להדגיש, "מה שבאמת חשוב זה מה שעשינו שם בבית הספר ועם הילדים שהיה פשוט מדהים. ביום הראשון איתי וענת, מנהלת המשלחת, נסעו לבדוק את בית הספר. הם חזרו נורא נלהבים, אמרו שהמנהל לא יודע איך לאכול אותנו אבל מחכה לנו. הגענו למחרת בהתלהבות והתעלות נפש, הוצאנו אותם מהכיתות ופתחנו בריקודים. בנינו להם מתקנים, בית עץ, נדנדות, מסלול מוטורי, גינת ירק, צבענו את בית הספר, הקמנו ציליה, פינת זולה, שולחנות עץ כדי שיהיה להם איפה לאכול צהרים וכו'. הכל

בתיאום עם מנהל בית הספר. היינו שם שבועיים. הכרנו את הילדים והתחברנו אליהם. הם היו מרוגשים ומאושרים ובאו לבית ספר גם בסופי השבוע. היינו שרים ורוקדים איתם וניסינו ללמד אותם אנגלית. כל ערב בגסט האוס סיכמנו את היום שעבר ותכננו את היום הבא. כל אחד

דברי פרידה בעקבות סיום התפקיד / נרקיס מזכירת הקיבוץ

לחברות וחברי הזורע שלום, מועצת הקהילה והמזכירות הפעילה החליטו לסיים את עבודתי בהזורע באמצע הקדנציה, לצערי.

לפי מה שנמסר לי - לא קרה שום דבר מיוחד. הועלו בפניי מספר נימוקים, שאינם מסבירים למה נחוץ מהלך אגרסיבי של פיטורין ובדחיפות כזאת. בדיוק בתקופה שבה מסיימים שני מנהלים בקהילה קדנציות (מנהל מש"א ומנהל הקהילה). הנימוקים לאי שביעות הרצון מתפקודי, אותם לא אפרט כאן, חלקם לא נכונים עובדתית ומתבססים על תחושות, חלקם נכונים אבל קיבלו נפח לא פרופורציונלי ויש התעלמות מוחלטת מכל מה שעבד טוב וזה הרוב. לפי חוות דעת שקיבלתי משני מנהלי מש"א בעבר ובהווה (לא קשורים למערכת בהזורע) - הנימוקים שהוצגו לי, אינם מצדיקים פיטורין ולכן נותרתי עם סימני שאלה.

בתמונה הגדולה של עשייתי בהזורע במהלך שנה וחצי אני יכולה לציין בסיפוק שהתחומים שהיו באחריותי פעלו בצורה רציפה וטובה (שיחת קיבוץ, מועצת הקהילה, מזכירות פעילה וכל מה שכרוך בהפעלתם). הצלחתי למרות העומס הגדול, שכרוך במילוי שני תפקידים בשנה הראשונה (מזכירה כללית ופרט), לקדם תהליכים כמו "נייר ההסכמות" ו"מתווה הבניה", עדכון להסדר בעלי צרכים מיוחדים (שהיה אמור להגיע למועצה ולמשפחות לקראת סוף נובמבר), ועוד תהליכים קטנים של שיתוף ציבור בנושא עיתון בשער, החלטה לגבי תפקיד מזכירת הפרט, שינוי הסדר הדיור בעקבות ערעור בתי אב של יחידים, תהליכים בתחום המשפטי ותהליכים רבים בתחום צנעת הפרט, עליהם אינני יכולה לדווח לציבור ועוד.

תפקיד המזכירה הכללית הוא קשה, מאתגר וסיזיפי. נדרשת תקופת למידה ארוכה כדי להיכנס לעובי הקורה, כי זה תפקיד החובק טווח רחב כל כך של תחומי אחריות. אני אוהבת את העבודה הזאת כי היא מעניינת, מצמיחה וכשהדברים מצליחים - היא מאד מספקת.

למרות תקופת הזמן הקצרה שהייתי כאן - הספקתי להכיר רבים מכם (מעל 240 חברים ותושבים צעירים - פנים ושם) וגם את רוב מערכות הקיבוץ. ההודעה על פיטוריי תפסה אותי בהפתעה מוחלטת ולא אסתיר שנפגעת. מקווה שתנצלו את ההזדמנות שנוצרה כדי לקיים דיון מעמיק ואמיץ באופן שבו מתייחסים לממלאי התפקידים בקיבוץ, ואיך לשמר אותם במערכת לתקופה סבירה.

מאחלת לכם הצלחה ויוצאת לדרך חדשה.

בברכה,

נרקיס רגב גביש

פלסטופיל לאן? או החזרת פלסטופיל לקיבוץ / רוני מוריס

השאלה הנשאלת האם מצב זה טוב לקיבוץ ולמפעל?
למה צריך בכלל חברי קיבוץ עובדי מפעל?
מה היתרונות שנשיג מעבודת חברי קיבוץ במפעל?
(אם נשיג)

האם נשיג:

- יותר זיקת עובדים למפעל.
- יותר מחויבות ואחריות של העובדים.
- יותר מקצועיות
- יותר התמדה
- יותר איכות.
- יותר תפוקה.
- יותר הכנסה לקיבוץ

העבודה במפעל ותחומי ההתפתחות האישיים שניתן להציע לכל צעיר מגוונים מאוד. למדנו כי צעיר המתחיל מרצפת היצור מתמקצע יוצא ללימודים וחוזר למפעל עם השכלה בתחום שבחר ללמוד לדוגמה כמנהל, כאיש שיווק, כמהנדס או הנדסאי משתלב היטב במפעל והמפעל יכול להציע לו אופק קידום רחב כמובן בהתאם לכישוריו ושני הצדדים יוצאים נשכרים.

הקיבוץ עבר שינוי גדול עם המעבר מקיבוץ שיתופי לקיבוץ מתחדש וכיום השכר אישי ומהווה מרכיב משמעותי בבחירת מקום העבודה. כדי להתגבר על מכשול השכר כדאי לבחון אפשרות של קליטת צעירי קיבוץ לעבודה במפעל ביצור לתקופה מוגדרת ומחייבת תוך מתן השלמת הכנסה בתקופה זו ע"י הקיבוץ ובסיום תקופה זו מתן מימון ללימודים ע"י הקיבוץ והמפעל באחד התחומים שניתן לממשם במפעל.

שווה בדיקה, האם הקיבוץ ירים את הכפפה?

האגדה מספרת שלפני הרבה הרבה שנים מפעל פלסטופיל היה מפעל מצליח של הקיבוץ כאשר כל עובדיו היו חברי קיבוץ מלבד שני עובדים שכירים.

השנים עברו וחלפו המפעל גדל והתפתח מאוד, נקלטו עובדים רבים חדשים כמעט כולם שכירים, וותיקי המפעל ברובם יצאו לפנסיה או עברו לעולם שכולו טוב והמעטים שנשארו המשיכו בחלקם לעבוד במפעל.

בשנים האחרונות המפעל התפתח מאוד וגדל בתחום המבנה והמכונות והשתפר טכנולוגית וכיום הינו מהמפעלים המתקדמים בעולם בתחום יצור אריזות גמישות לאריזת מזון מבוקר. במחלקות היצור של המפעל נשארו כיום לעבוד רק שני צדיקים המתקרבים לגיל הגבורות (80).

אחת הבעיות המרכזיות של המפעל הינה התחלופה הגדולה של עובדים שכירים במחלקות היצור ומחלקות העזר ליצור, דבר הפוגע מאוד במקצועיות, באיכות, ובתפוקות. לעומת עבודה לטווח ארוך של חברי הקיבוץ. הקיבוץ והמפעל הזניחו תקופה ארוכה מאוד את נושא קליטת עובדים צעירים, בני הקיבוץ, במפעל, ולא הציע אופק התפתחות אישי לפי היכולות לכל נקלט.

המצב כיום הינו שבאתר פלסטופיל הזורע עובדים מעל 200 עובדים, כ-40 מתוכם חברי קיבוץ, שכמחציתם פנסיונרים והיתר ברובם קרבים לגיל הפנסיה. בנוסף לכך בשנים האחרונות איבד המפעל עובדים מקצועיים מאוד שיצאו מסיבות שונות לעבודת חוץ.

כיום יש נתק כמעט מוחלט בין המפעל לקיבוץ. (מתי לאחרונה ביקרת, סיירת הודרכת במפעל?). במידה ומגמה זו תימשך תוך מספר שנים לא יעבדו במפעל חברי קיבוץ.

בדצמבר 2015 שברתי את המרפק ביד שמאל. עד היום יש לי שם כגיעה קשה. במשך כחצי שנה לא יכולתי לרכז שיחות קיבוץ. ביוני 2016 חזרתי לתפקיד ונקבע תורי לרכז שיחה, כפי שעשינו בינינו רכזי השיחות, לאורך 22 השנים בהן מלאתי תפקיד זה.

נרקיס, המזכירה שנכנסה לתפקידה, בערך 3 חודשים לפני כן, לא הסכימה שארכז את השיחה הזאת. הנימוק שלה היה " אני לא מכירה אותך". לא עזרו כל הסברי. אמרתי לה שאם היא לא תאפשר לי לרכז את השיחה הזו, אפסיק - לצערי - לעשות את התפקיד. היא התעקשה.

כמה מזכירות קיבוץ לשעבר להן סיפרתי, לא הבינו את צעדה, אך לא הלכתי עם ה"מקרה" הלאה למוסדות הקיבוץ, אלא ויתרתי...

ההחלטה האקטואלית לגביה, אינה קשורה אלי. היה לי חשוב לספר זאת לחברים, למה הפסקתי לרכז שיחות. יותר מאוחר, סיפרתי לאילן בר והצעתי לו שיחזור לרכז שיחות, והוא אכן חזר.

תודה,
דבורה

הייחוד של ענף הצאן בהזורע / יוחנן מעוז

הסיפור של ענף הצאן בהזורע הוא אולי אחד המאפיינים הטובים ביותר לתולדות הקיבוץ בראשית דרכו. את הענף הקימו קבוצת חברים שהגיעו לארץ כעולים מגרמניה והפכו לחלוצים ולחקלאים ללא כמעט שום הכשרה מוקדמת בתחום.

יתרה מזאת, רובם ככולם השתייכו לחבורת צעירים יהודים שהקימו תנועת נוער שלא חרטת על דגלה את הציונות והעלייה לארץ כיעד מרכזי אלא דווקא השתלבות בקהילות היהודיות ובתרבות הגרמנית שם. המהפך בחייהם התרחש רק עם עליית הנאצים לשלטון דבר אשר הפך אותם לציונים בעל כורחם, ולעלייתם לארץ ישראל.

המיוחד בענף הצאן היה בכך שכל מקימיו היו בעלי השכלה גבוהה במקצועות הומניים. כחלק מהחלוציות והשינוי התרבותי שעברו הם עיברתו את שמם:

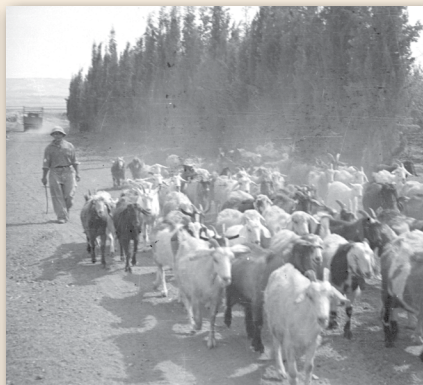
המומחה והמנהל של הענף היה שאול גנוסר (גינסברג) - שהיה בעל תואר בשפה האנגלית, מאיר מירון (מילר) - שהיה ד"ר לחינוך, מאיר (מקסאוטו) כץ - שהיה מוזיקולוג, ישראל נוימרק - שהיה ד"ר לפילוסופיה, ואחרון חביב אליהו מעוז (מוסבכר) שהיה מוסמך לרבנות וד"ר לפילוסופיה.

למותר לציין שההשכלה הגבוה לא הניבה תוצאות מיוחדות בתחום גידול הצאן בקיבוץ, והענף לא הביא רווחים כלכליים ובסופו של דבר גם נסגר מחוסר כדאיות. אבל פטור בלא כלום אי אפשר ולכן דור ההמשך של אותם רועים של פעם ממשיך גם היום בענף בעלי חיים דומה - הרפת.

וכך נפגשים עד היום מדי בוקר ברפת של קיבוץ הזורע נכדו של אליהו, ניב מעוז, עם בנו המיתולוגי של ישראל נוימרק מנם (מנחם) ונכדו עופר לטיפול בפרות של הקיבוץ.

שאול גינוסר רועה כבשים בואדי 1942

צאן שנות ה-50 ישראל נוימרק הרועה

אליהו מ. כרועה צאן 1939

"כאן כנאים"

היכרות עם מנהלת נבחרת הגברים - רונית פלד

היא נמצאת בענף פחות מ-4 שנים אך כבר הספיקה להפוך לאחת הדמויות הפעילות מאחורי הקלעים. ראיון עם רונית פלד, האישה עבורה הכדורמים הוא הרבה מעבר לענף ספורט. "התחברתי מהרגע הראשון", היא אומרת

אירופה שהתקיימו במנצ'סטר. אמנם לא העפלנו, אבל ייצגנו את המדינה בכבוד. אגב, מעבר לתפקיד נוצר ביני ובין הורי השחקנים קשרים חבריים נהדרים. לא סתם אני אומרת שיש אנשים מדהימים בענף הזה."

בקיץ עברת לשמש כמנהלת הנבחרת הבוגרת. ספרי על המעבר הזה מהזווית שלך.

"הנבחרת הבוגרת הוקמה מחדש עם הקיץ לקראת המכביה. אני במהלך המשחקים עוד עבדתי עם הנבחרת הצעירה שלשמחתי זכתה במדליית הזהב. בכל אופן, הנבחרת הבוגרת נמצאת בתחילת דרכה. באופן אישי אני נורא נהנית מהעבודה ומהאפשרות לקחת חלק בענף הכדורמים. לי אישית זה תורם המון."

בחלומות הוורודים שלך, איפה היית רוצה לראות את הכדורמים הישראלי בעוד 5 שנים מהיום?

"יש לנו ענף מדהים עם פוטנציאל עצום, בעיקר בזכות האנשים הטובים שסובבים אותו. החלום הגדול הוא לראות את נבחרת ישראל בכל הגילאים מגיעות להישגים בזירה הבינלאומית. אני מקווה שבעזרת הנהלת האיגוד החדשה שעושה עבודה מצוינת נוכל להשיג משאבים כספיים שחסרים כיום וכן חשיפה תקשורתית שלצערי עדיין אינה מספיק רחבה. בהזדמנות זו אגיד שאני מזמינה את כל מי שהענף הזה חשוב לו להירתם ולעזור לנבחרת שלנו לעמוד על הרגליים. אין לי ספק שכל מי שיגיע יתאהב כפי שאני התאהבתי."

לדחוף וללוות את בתי למשחקים, הרגשתי צורך לעזור."

לפני כשנה וחצי נכנסה פלד גם לתפקיד ניהולי באיגוד, כאשר נקראה לדגל על ידה חברתה רויטל כמנהלת הנבחרת הצעירה של ישראל עד גיל 17. "לא חשבתי הרבה כשקיבלתי את ההצעה, פשוט קפצתי על המציאה", משחזרת פלד בהתלהבות. "צריך להבין, אני מבצעת את התפקיד הזה בהתנדבות, אבל מצד שני הרצון לתרום ולסייע בקידום הענף הזה מאוד קסם לי."

מה כלל התפקיד בפועל?

"ניהול הנבחרת מ-א' עד ת'. זה אומר עבודה ישירה מול צוות האימון לגבי כל הנושא הלוגיסטי והמנהלתי, תיאום לוח הזמנים, הסדרת מחנות אימונים בארץ ועוד. המטרה שלי הייתה להכין את הנבחרת לקראת מוקדמות אליפות

ענף הכדורמים הישראלי מאגד בתוכו שורה של אנשים מופלאים, כאלו אשר תורמים מזמנם ומרצם למען התפתחות ענף הספורט אשר לעומת מדינות אחרות עדיין סובל מחבלי לידה רבים. אחת מאותה קבוצת אנשים מעוררי השראה זו היא רונית פלד, מנהלת נבחרת הגברים של ישראל בהווה ומי שנחשבת על אף פרק זמן קצר יחסית במחוזות הענף ל-"אמא של הכדורמים הישראלי", זהו לפחות הכינוי אשר דבק בה בקרב הספורטאים והספורטאיות השונים.

פלד (48) מקיבוץ הזורע בכלל מגיעה מענף הכדורסל. במשך שנים רבות שיחקה בליגת העל לנשים במדי הפועל חיפה ובהמשך הספיקה לשחק ולאמן במסגרת מחלקת הכדורסל של המועצה האזורית מגידו.

אז כיצד נוצר הקשר עם הכדורמים אתם ודאי תוהים? אם כן, בתה הצעירה של פלד החלה לשחק כדורמים לפני כ-4 שנים. במקביל, אחת משחקניות הכדורסל ששיחקו תחת הדרכתה של פלד ביקנעם הייתה לא אחרת מאשר קפטנית נבחרת הכדורמים, שונית סטרוגו, שחשפה בפני המאמנת שלה את נפלאותיו של הענף המשלב בין בריכת השחייה לכדור. תוסיפו לכך קשר חברי קרוב ורב שנים בין פלד ליו"ר איגוד הכדורמים, רויטל גלוסקא כהן, והרי לכם סיפור אהבה של ממש.

"מצאתי ענף מדהים עם אנשים מהשורה הראשונה, אנשים עם רצון לתרום ויכולות בלתי נלאות", אומרת פלד. "הבנתי שזקוקים להרבה התגייסות על מנת לקדם את הענף הזה, ובתור אמא שתמיד דאגה

שלאפשטונדה בין שתיים לארבע / יעל כרמי

הוידאו של אז, ובזמן שאנחנו ישנו צהריים הן קיבלו את הצורה של הסל קל בו ישבו מול קלטות 'מורחבות' של שלושה סרטי דיסני ברצף.

'אבל אני לא עייף', אמרו מאות ילדים בבתי ילדים בקיבוצים בצהריים, כשהוכנסו למיטות אם רצו ואם לא. 'אין דבר כזה', רטנו המטפלות, 'ראש לקיר ולישון!!' מה אתם זוכרים משנת הצהריים בבתי הילדים בקיבוץ? אני מעלה שאלה לחברי בפייסבוק, ומסתבר, שהזיכרונות מלווים בתקליט 'זרעים של מסטיק' ברקע, ב'מקימות' חסרות סבלנות עם יד מהירה, שמנצלות את זמן השינה של הילדים לצחצוח נעליים ולא פעם באיזה פלסק בטוסיק. ואמנון ריבק, שולח לי את השיר הבא:

במנחת הצהריים,
תמי המקימה בודקת
שכאם בלקט
ו'ראש אל הקיר,
עכשיו וניד'.
מי שנהדר,
מקבל סטירה.
ולתמי יש יד...
ואני שגדלתי בעיר וקינאתי בילדי הקיבוצי,
פתאום לא כל כך מקנאת.

כשניהלתי משרד נסיעות והגיעה השעה הזו בה השמש חיממה את ריבוע החלון מול השולחן שלי והעיניים הצטמצמו לסדקים צרים ועייפים חשבתי לעצמי שאולי אחבר את שני הכסאות האלה ואעצום עיניים רק לכמה דקות? מה יש? זה רק יטען אותי להמשך היום.

נו, נראה את הבוס הראשון שיקום ויעשה פינת שינה במשרד בה אפשר יהיה להתחלף בתורות לאיזה רבע שעה עשירים דקות, ככה באמצע היום. לשים טיפה'לה את הראש, ולקום כמו חדשים. איפה הסטטיסטיקאי הזה שימדוד איזו תפוקה נותנים עובדים במשרד כזה. איפה הוא? בטח ישן צהריים.

אני מתעוררת לאיטי. חשוך בחדר, ולא ברור אם לילה עכשיו, או אחר הצהריים. בחוץ שעון החורף כבר מראה חמש, ומרגיש כמו אמצע הלילה. הלכתי לישון באור וקמתי בחושך.

הלומת שינה אני יוצאת מחדר השינה, נוחתת על הכורסא, ומתכסה באחת מכרובוליות הסלון.

מישהו ישן פה כהוגן, אומר לי בן זוגי, ואני, עקבות השינה עוד ניכרים בכל תנועה שלי, רק מהנהנת, ואומרת לעצמי, כמה טוב שיום שישי היום, וכמה טוב שיש את שבת ואפשר לשחזר אפילו במעט, בקטנה, את שעות שנת הצהריים הנהדרות, המנחמות, החמימות, גם מחר. ✨

מי מצלצל בשעה כזו? אני שואלת את האיש שלי. זו שעת צהריים של יום שישי.

זו שעה שאני חולמת עליה כל השבוע.

זו השעה 13:00 בצהריים, כן, אני מהמהדרין ומקדימה בשעה.

זו שעה בה אני פורשת מהעולם, משאירה אותו מחוץ לדלת, מחשיכה את חדר השינה, אוטמת אותו לרעשים מבחוץ, והולכת לשנ"צ.

זו שעת הקודש שלי. אם יש משהו מקודש שאני מכוונת את עצמי לקראתו, סופרת את הימים מתחילת השבוע, וכשמגיע יום חמישי אני אומרת לעצמי: מחר, מחר זה קורה - זו שעת השנ"צ.

שנ"צ. אחח איזה צירוף מילים, אילו ראשי תיבות. רק אני, השמיכה והכר שלי. אמא שלי הייתה חוזרת מעבודתה בבית הספר, מחממת משהו לצהריים, סוגרת את דלת חדר השינה והולכת לישון. שקט היה בבית. דממה. הס. אמא נחה. בזרועה האחת הייתה מכסה את עיניה ונרדמת. שמה קצת את הראש. בקיץ עם מאוורר, בחורף עם חלוק קטיפה אדום. ששש. עכשיו ישנים.

יש משהו בשנת הצהריים שהוא מתוק וגנוב כמו חטא. זו שינה שאנחנו גונבים אותה. היא לא מגיעה לנו בצדק כמו שנת הלילה. באמצע היום העולם רוחש, אנשים בשבילים, סירים על האש, וכאן, אני מתכוננת בטקס רב לשנ"צ שלי. רק שלי.

הרבה דברים הביאו ה'יקים' לארץ, תרבות מפוארת, מנהגים וחוכמה רבה, אבל ההמצאה הזו, הנהדרת, בה פורשים מהעולם לשעותיים בין שתיים לארבע, היא אחת ההמצאות הטובות.

'מה את רוצה?' שואל אותי בן הזוג שלי שבזמן שאני מתכוננת להיכנס למיטה, הוא רוכב, או רץ, או מצלם, או גוזם, 'רק אחת בצהריים עוד מותר להתקשר'. מותר, כן, אני רוטנת לעצמי, אבל לא מנומס, כי עוד מעט שתיים, ומי שמע על זה שבאחת בצהריים, כשכבר מתחילים להתכונן, מעיזים להתקשר? מה, לא ישנים פה בקיבוץ?

אני, כדי למנוע הטרדות כאלה, מנתקת את הטלפון. את כל הטלפונים. את הנייח שאם כבר מצלצל הוא מזמין אותי להשתטח על קברי רבנים, או לתרום לאלה שמשטתחים, את הנייד שאני מודה שקשה מאד להיפרד ממנו, ופורשת מהעולם. מה כבר יכול לקרות בשעותיים או שלוש האלה שאני לא מתקשרת עם העולם והוא לא מוצא אותי? בין כה וכה חצי עולם ישן עכשיו ואם מישהו מת, יודיעו לי בעוד שלוש שעות.

לא וויתרתי. גם כשהייתי אמא צעירה ומתחילה לא וויתרתי, ולילדות שלי עשיתי הכרה עם עולם קלטות

לזכרה של אימי אוה, שחג חנוכה שהיה האהוב עליה ביותר. אמא שלי, החלה לעשות את הסופגניות שלה כשהיתה בגן הילדים של חוה. היא הייתה מתנדבת קבועה לטיגון סופגניות, ועשתה אותן בגודל מיני כדי שהילדים יוכלו לאכול אותן ללא קושי. מאז, סופגניות אלו כיכבו בביתנו כל שנה.

סופגניות ביס! (סופגניות קטנות) / ספי מנור פלג

מצרכים:

- 1.5 כוסות חלב פושר
- 30 ג' שמרים טריים
- 4 כפות סוכר

לבחוש קלות עם כף עץ, לפזר מעל ככפית קמח גבלי לבחוש. לכסות ולהתפיח כ- 20-15 דקות

בקערה גדולה נפרדת:

- 5 כוסות קמח גנופה דרך מסננת
- 3 חלמונים
- 1/2 כפית מלח
- כפית גדושה קליפת לימון/תפוז מגורדת
- 1/4 כוס מיץ קלנסינה
- 2 כפות קוניאק/ברנדי/ויסקי
- 1 כפית תמצית רום/וניל
- 50 ג' חמאה מומסת

אופן ההכנה:

1. לבחוש הכל קלות עם כף ולצקת לקערה של החלב עם הסוכר והשמרים.
2. לבחוש הכל ביד רק עד שכל הקמח "רטוב" ולא כ"כ אחד - מעט דקותיים.
3. למרכז את העיסה ולפזר בצדדים מעט קמח וכן על גבי התלולית של הבצק (לא שמן!).
4. לכסות את הקערה עם מגבת, להניח במקום חמים. להתפיח כשעתיים שלוש ואף יותר.

הכנת העיגולים:

1. מוגלץ להכין מראש קמח, מערוך, סכין, כוס לחיתוך בקוטר שלא יעלה על 6 ס"מ, ומקום להנחת העיגולים להתפחה.
2. לפרוס על משטח העבודה נייר מגבת/נייר אפיה, לזרות על הנייר מעט קמח.
3. על משטח עבודה נוסף, מקומח בנדיבות, יש לשפוך את הבצק וללוש כ-10 דקות ביד. להוסיף קמח לסירוגין תוך כדי לישה. הבצק צריך להיות רך, גמיש, מבריק ולא נדבק לידיים.
4. לנקות את המשטח מרגרי בצק שנדבקו או קמח רטוב, לא עם משלית רטובה. לקמח את המשטח הנקי.
5. לחתוך בסכין רצועה מהבצק, לרדד לעובי 2-1.5 ס"מ. להמשיך לחתוך ולרדד עד לסיום הבצק.
6. עם שולי כוס מקומחת קירצו עיגולים והניחו על המשטח המוכן בגרווחים של 2 ס"מ לפחות.
7. להתפיח לפחות שעתיים. עד שמכפילים את נפחם.

הטיגון:

1. להרתיע שמן בגובה כ- 5 ס"מ. להכניס סופגניה up side down כשהצד התפוח כלפי מטה! להכניס 5 סופגניות, לכסות. להנמיך להבה ולהגתין 3-4 דק' עד שהחלק התחתון זהוב עמוק. להפוך את הסופגניה והפעם ללא מכסה. להוציא ולהניח על נייר סופג (הרבה נייר סופג).
2. עם הכנסת עיגולים חדשים, יש להגביר את הלהבה לדקה. אם השמן אינו חם מספיק זה גורם לבצק לספוג אותו - ואת זה אנחנו לא צריכים ולא רוצים!

לגילוי:

1. לחמם מעט ריבה עם 2-3 כפיות מים ולהזריק בקלות.
2. אבקת סוכר לפזר דרך מסננת כשהסופגניה התקררה!
3. להכנת ציפוי שוקולד - להמיס 100 גר' שוקולד מריר וחצי שמנת מתוקה.

בתיאבון! חנוכה שמח

”הנאום האחרון של משה”

/ בועז בש מרץ

בו למעשה מגיעה ההתרחקות האולטימטיבית של העם מחזון משה. למרות הפאר וההדר החומריים שאוסף שלמה בימי חייו, מתפורר למעשה הגרעין המוסרי והרוחני של העם ולכן מגיע ”העונש מאלוהים” בדמות החרבת בית המקדש והגירוש של העם לגלות.

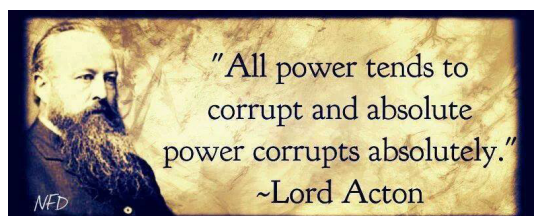
כהרגשה אישית, מצד אחד ”נשאבתי” לרעיונות המעניינים שמציג גודמן וכמעט רציתי להאמין לו ללא ביקורת רציונאלית של התוכן... את דמות משה אני מעריך ומכבד יותר מדמויות אחרות בתנ”ך והרעיון לדת בה הפולחנים וכוהני הדת אינם העיקר אלא האמונה הפשוטה באל מאוד משך אותי (למרות שאני אתאיסט בעצמי). כמו כן הניסיון לשלטון ודת המבוססים על עקרונות מוסריים, סובלנות וחמלה כלפי אחרים (לגר, לאלמנה, ליתום, לעני וכ”ו) – גורמים כמעט להאמין כי ”הייתה כוונה טובה לדת היהודית בתחילת הדרך”.

אבל, מצד שני, גם בתוך נאום משה עצמו מופיעים חלקים שונים, הפוכים וסותרים לתפישה זו. קטעים בהם פוקד משה לחסל את כל בני האדם שיושבים בכנען על מנת להתיישב במקומם. לא רק לגרש, לא רק לכבוש, לא רק לקחת בשבי או להפוך לעבדים, אלא ממש לחסל את כולם! כולל זקנים נשים וטף! גודמן מנסה ליישב סתירות אלו ללא הצלחה לדעתי (פשוט כי אי אפשר!).

זוהי בעיה שמבחינתי לא ניתנת ליישוב הדעת (והלב) בדומה למעשה ”עקדת יצחק” שלא משנה כמה ינסו לסובב אותה, לבאר ולפרש אותה, היא בסופו של דבר – אדם העומד לרצוח את בנו עקב ”ציווי אלוהי!” אישית, אינני מסוגל לקבל קיצוניות כזו לא של אדם ולא של ”אל חנון ורחום” (כמו הקטע המוזר, בו דווקא כאשר ארעה טרגדיה כלשהי, אומרים ”אל מלא רחמים” – ???)

ישנם עוד קטעים בספר שלא מתיישבים עם ”התפיסה והתזה” של גודמן לגבי חזון משה ובגדול, כאשר קוראים שוב, באופן ביקורתי, הפרשנות שלו נראית יותר כמו ”ציור המטרה מסביב לחץ” או מציאת סיבות וחיזוקים לאחר ההגעה למסקנה...

ממליץ לקרוא ולחשוב!
שבת שלום!

את הספר המעניין ומעורר המחשבה ”הנאום האחרון של משה” כתב ד”ר מיכה גודמן, חוקר מקרא במכון שלום הרטמן בירושלים, ראש מדרשת ”עין פרת” וסופר אשר שני ספריו הקודמים ”חלומי של הכוזרי” (רבי יהודה הלוי) ו”סודותיו של מורה נבוכים” (הרמב”ם) הפכו

לרבי מכר.

בספר מציג גודמן תפישה מהפכנית של ספר ”דברים” בה הוא טוען כי הספר כולו נכתב למעשה על ידי משה, הנביא והמנהיג הראשון של עם ישראל ובו פורש למעשה משה את משנתו הכוללת את ההיסטוריה של עם ישראל (השונה במקצת מההיסטוריה שנכתבה בספרי התורה הקודמים לו) וכן את החזון שלו לאופן בו צריך העם להקים את מדינת ישראל ולהצליח להחזיק בה באופן מבוסס ומאוזן.

לפי פרשנות גודמן, על עם ישראל לכבוש תחילה את הארץ, שלב שנראה כי אינו מדאיג את משה, בהבטיחו שוב ושוב כי אלוהים ייתן למעשה את הארץ לעם ישראל בהתערבות פעילה. הבעיה של משה לפי גודמן מתחילה לאחר הכיבוש. איך ידע העם לעבוד את אלוהים באופן מאוזן? איך יידע העם להיצמד לעיקר (אמונה באלוהים) ולא לטפף? (מיני טקסים, סמלים וקורבנות) איך ידע העם לשלוט באופן מאוזן? בכוח מספיק כדי להגן על הטריטוריה, אבל ללא נפילה ל”מלכות הכוח” כפי שניסח אותה היטב לורד אקטון: *Power tends to corrupt and absolute power corrupts absolutely*

בהתאם לחשש גדול זה, מפרט משה את הדרך, השיטה והעונשים הצפויים על הסטייה מהדרך בה ניתן לעבוד את האלוהים באופן שלא מרומם את הכוהנים עצמם או את המשכן, או אפילו את הטקסים לסדר העדיפות הראשון (מה שקרה בדיעבד בכל הדתות הגדולות). בדומה לכך, מפרט משה את הצורך במלך חזק, אבל חכם ומאוזן, מלך שיודע להגן ביד חזקה, אבל גם נמנע מריבוי עושר וכוח בלי סוף לעצמו, קצת בדומה לתפישת ה”מלך הפילוסוף” שהגה אפלטון (בפועל, רק דמות מרכזית אחת בהיסטוריה התאימה לדרישה: הקיסר הרומאי מרקוס אורליוס).

ישנם עוד שני פרקים חשובים בספר הנותנים ”אחרית דבר” לחזון משה – ספר יהושע, שהוא לטענת גודמן הממשיך והמיישם הנאמן ביותר של ”חזון משה” ופרק שלמה המלך,

הירק הכי מתוסבך הוא: עלה תרד

לחמניה וסופגנייה מסתובבות ברחוב הן רואות בורקס מרביץ לשניצל
אומרת הלחמניה לסופגנייה "תראי איזה בצק אליים"

הנשיא היהודי מטלפן לאידישע מאמע שלו, ומזמין אותה למסיבת חנוכה בבית הלבן. בין השניים מתפתח הדו-שיח הבא:
הנשיא: אמא, אני עורך כאן מסיבה לכבוד חנוכה, עם הדלקת נרות וסופגניות. אני מבקש שתבואי להשתתף.
אמא: הייתי מאוד רוצה, אבל יש המון בעיות. קשה להשיג כאן מונית לשדה התעופה. ובשדה צריך להיסחב עם כל המזוודות.
הנשיא: אמא, אני נשיא ארצות הברית. את לא צריכה לטוס בטיסה מסחרית. אשלח את המטוס הנשיאותי להביא אותך.
אמא: כן, אבל כשהמטוס ינחת בוויניגטון, אני שוב אצטרך להיסחב עם המזוודות שלי ולחפש מונית.
הנשיא: הליקופטר שלי ימתין לך בשדה התעופה ויביא אותך היישר למדשאה הבית הלבן. לא תצטרכי מונית.
אמא: כן, אבל מה בדבר מלון. אכסון במלון זה המון כסף, והשירות מתחת לכל ביקורת.
הנשיא: אין צורך במלון. תלוני באגף האורחים של הבית הלבן.
אמא: אם כך אני מוכנה לעשות את המאמץ בשבילך ולבוא. אותו ערב שוחחה האם עם אחד מידידיה, והלה שאל אותה מה נשמע.
האם: שוחחתי עם הבן שלי ואני מבקרת אצלו לרגל חנוכה.
הידיד: איזה בן, הרופא?
האם: לא, הבן השני, הפחות מוצלח.

לחנוכה יכול להיות השפעה במקומות הכי לא צפויים

פורסם ב- ba-bamaill.co.il

MON 21:39

היי
היום העברתי פעולה לכיתות ג-ה. -
טרוויה על צהל,
שאלתי "מה היה המבצע האחרון
במדינת ישראל?"
-שקט בפעולה-
חניך בכיתה ד עונה לי "בלאק פריידיי"

לחברים שלום,

אנו מזמינים אתכם ביום שישי 08.12, בשעה 11:00 במועדון לחבר.
איתי נגרי בנם של ציפי ונחשון נגרי יספר על עבודת הדוקטורט שלו בנושא
" מזרחים ואשכנזים בישראל" - איתי חקר את ארועי ואדי סאליב, מפגשים
עם הפנתרים השחורים וישתף אותנו בסיפוריו.

לאחר המפגש כיבוד ושיחות רעים.

כולם מוזמנים!

צביה

מומלץ לכל גינה בהזרע / גורדון קמרון

האופניים של גורדון

האופניים של זולי

שיח גלריה בתערוכה "שקט טעון" במוזאון וילפריד בקיבוץ הזורע

ביום שישי ה 15.12 בשעה 11:00

בהשתתפות האמניות משי קופלביץ', בתיה שני ומיכל שכנאי

בהנחיית האוצרת שיר ימגוצ'י

(הכניסה לשיח גלריה כלולה במחיר הכניסה למוזאון)

לפרטים: 04-9899566

לאמנות ולידיעת המזרח
Wilfrid Israel Museum

לקראת חנוכה אנו מביאים כאן שתי אנקדוטות של חג החנוכה משנת 1950...

מפעל הפטריות - בשער 4.12.1950

רקע: כילדים אספנו בחורף פטריות וצפרדעים כדי למכור אותן ואת ההכנסה תרמנו לקופת הקרן הקיימת לישראל.

הילדים אספו עד כה 90 ארגזים (ים). הם ימשיכו במפעלם בימי חופש חנוכה, התמורה תיכנס לקופת הקיבוץ ובסוף העונה ינתן לילדים אחוז מסוים למען הקרן הקיימת. מ-31 ארגז שנאספו בהתחלת העונה בקשיים גדולים (ביטול מספר שעות לימוד) לא נשלחו כלל 6 ארגזים, 25 ארגזים נשלחו באיחור כה רב שהגיעו לתנובה במצב רע מאד. תנובה הצליחו למכור רק 5 ארגזים תמורת 100 פרוטות לכל ארגז. מי יתבע את עלבון עמל הילדים? או ששמע זה שייך ל"קטנות" ולא כדאי לברר עם "התבור": או עם האחראים לענף ההובלות המיוחס?

אורניות ביער

במעברת יקנעם - בשער 29.12.1950

הוקמה ועדת תרבות משותפת לקיבוץ הזורע וליקנעם לפעולה תרבותית במעברה. מצדנו משתתפים: אורי בר ויהודית אופנהיימר. מתקבל רושם ברור שהצד השני אינו רואה בעין יפה פעילות יתר מצדנו ומנסה לעכב - מתוך חשדות פוליטיים. עד כה התקיימו שתי מסיבות חנוכה: אחת למבוגרים שנערכה ביקנעם בהשתתפות חברת הנוער מדליה ואחת לילדים שנערכה אצלנו. פעם אחת הצגנו סרט לתושבי המעברה. במסיבה לחג ההסתדרות נאם אורי ב. מטעם המפלגה בפני 300 איש ביקנעם. במעברה נאם חבר שער העמקים ביידיש, לוי גרנות באופן קבוע נותן שעורי עברית לדוברי ערבית.

אורזל לוי במעברת יקנעם

השבוע נפטר ד"ר יוחנן מירסקי, חיפאי יליד הארץ, בן 69. ד"ר מירסקי היה אורתודנט במרפאת השיניים של הזורע בתקופתה של יפה כ-10 שנים. דיברתי בקצרה עם אלמנתו. "הוא עבד כ-30 שנה בקיבוצי האזור שלנו (יזגם בגניגר' מוסיפה יפה). יש לנו 5 ילדים אף אחד מהם לא המשיך בדרכו המקצועית. יוחנן נפצע במלחמת ההתשה 1968-1969. הוא עבד עד לפני תקופה לא ארוכה עד שניתוח ברגל כבר לא אפשר לו להגיע". יפה: "ד"ר מירסקי היה נחמד מאוד אהבתי לעבוד אתו. אני חושבת שלא חידשו אתו את החוזה כי הוא כבר לא היה סבלני מספיק לילדים. יהי זכרו ברוך".

לזכר

ד"ר יוחנן מירסקי -
יהיה זיכרו ברוך / י.ב.

שלי. ראיתי את אבי לאחרונה כשהייתי בן 8, בטרם נפרד מאיתנו ונשלח למחנה דכאו בו מצא את מותו בשל מחלת טיפוס הבטן, כשבועיים-שלושה לאחר השחרור של המחנה על ידי הצבא האמריקאי. הפספוס שלי הולך ומתחזק ומקבל זוויות נוספות של געגועים מנקודת מבט בוגרת שלי כאבא, וכיום גם כסבא.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

החלום שלי הוא כשאגיע לגיל הפנסיה... (כך במקור) לכתוב ספר על קורות חיי. המשפחה מאיצה בי לממש את החלום ואני עדיין מתמהמה. זהבה אומרת שיש לי סיפורים שמספיקים לשלושה אנשים (גם אני, המראיין, מצטרף למאיצים).

8 ספר משהו שלא יודעים עליך.

בצבא קראו לי "משה חצי", וזה מתקשר לאיש מפורסם. וכול זה למה? הייתי בקורס קצינים, בשנת 1955 במחלקה אחת עם משה לוי - לימים הרמטכ"ל ה-12 של צה"ל, שהכינוי "משה וחצי" ליווה אותו עד יום מותו. במסדרי הבוקר בקורס יצא שעמדנו לא פעם אחד ליד השני. החברה' התחילו לצחוק בשל הפרשי הגובה בינינו ואמרו: "תסתכלו - האחד 'משה חצי' והשני 'משה וחצי'..."

9 תכונה אחת בך שהיית שמח להיפרד ממנה.

אני חסר סבלנות, במיוחד לאנשים שמעצבנים אותי וכאלו שאינני מעריך אותם. (כאן זהבה מתערבת ומוסיפה שמשה לא יודע להציג בקטע הזה ולא יודע להסתיר את יחסו לאנשים, לטוב ולרע. ואני, המראיין, מוסיף שעל זה נאמר "תוכו כברו" ושאיני ניחן באותה תכונה בעייתית).

10 משהו שמרגיז אותך ומשהו שאתה אוהב בהזרע?

מרגיז: (התשובה נורית לחלל האוויר ללא היסוס ועם נימת רוגז אמיתית) הפקרנו את עצמנו להנהלה מבחוץ. שנים של ביקורת קטלנית כלפי כול מי שנשא בתפקיד ניהולי בקיבוץ הביאו לכך שאנשים מוכשרים מתוכנו הסתלקו מהמערכת והותירו אותנו ללא מנהיגות. כיום המצב הוא שאף אחד לא מוכן להיכנס לעמדת הנהלה, כי מי רוצה לזכות לאותה ביקורת הרסנית שהייתה מנת חלקם של קודמיו. מה שגרוע מכול - אנחנו גם לא מצליחים לגדל דור צעיר חדש שייקח את מושכות הניהול. אני מתבייש בפני עצמנו על האימפוטנטיות שלנו. סירסנו את עצמנו.

אוהב: הזרע זה קיבוץ שנותן לך במידה רבה לחיות ולא נכנסים לך לא לצלחת ולא למיטה. אוהב את זה שבקיבוץ הגדול מתאפשר למצוא מעגל חברתי שמתאים לי ושיש אנשים עם רמה תרבותית שכיף להיות במחיצתם.

במחשבה שנייה - אוהב גם מאוד את הנוף המקסים שכול פעם מרגש אותי ועם השנים נהייה, על אף שלא נולדתי כאן, לנוף חיי. מאתיים מטר ואתה ביער... מסתכל שמאלה ואתה רואה את העמק... אין לזה תחליף!

תודה למשה על גילוי הלב ועל הנכונות לחשוף מעט מעצמו בפני כולנו. להתראות בעיתון הבא עם "גיבור" או "גיבורה" נוספים שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים...

ראיין - דני נהב, הערות המראיין בסוגריים (.)

10 שאלות ותשובות עם משה כהן

גיל: 81.5

מצב משפחתי: נשוי + 4

בנים ו-7 נכדים.

מקצוע: בעבר - מורה

ומחנך, כיום 3 ימים

באבטחת איכות במב"א.

1 מה הזיכרון הראשון שלך?

הזיכרון הראשון מחזיר אותי לעיירה בשם סיגט שבטרנסילבניה (אז הונגריה וכיום רומניה), העיירה בה נולדתי וסבא שלי היה מעשיריה. בין שאר נכסיו של הסבא היה גם סוג של בית מרזח בו ישבו האיכרים הגויים לאכול ולשתות. ואני בן 3-4 לערך מסתובב בין הדוכנים והמלצרים נותנים לי לשתות בירה... והזיכרון החזק הוא מאימא שלי, בתו של הסבא, שרצה אחריי כדי שאפסיק לשתות וכועסת מאוד על המלצרים.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב"גוגל"?

מכוניות משומשות מיד שנייה. מתחיל לגשש ולחפש בכיוון... (האם אתה מצליח למצוא משהו?) מוצא כול מיני דברים. (וזהבה מוסיפה: "משה מעלה את הנושא כול פעם מחדש ואני מורידה אותו").

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

מתעניין בפוליטיקה, בייחוד בכול שקורה בארץ שלנו. קורא אובססיבי של עיתונים - פותח את היום עם "ידיעות אחרונות", ממחר למזכירות הטכנית לתפוס "ישראל היום" לפני שיאזל, ביום שישי קורא גם "הארץ". מעבר להתעניינות הרבה שיש לי בנושא אני רואה חשיבות בקריאת העיתונים גם כסוג של הכנה לקראת המפגש השבועי שלי עם דיירי בית "שקמה", מפגש שמתקיים כבר במשך מספר שנים לא מבוטל, בו אני מספר להם על אירועים אקטואליים.

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלזר")?

חייב כול יום על יד כוס הקפה של אחר הצהריים (סוג של "טקס" קבוע בביתנו) חתיכת עוגה. אין טעם (תרת-משמע) לקפה ללא אותה חתיכת עוגה קטנה. וכול יום שיש מנדנד לזהבה לאפות את העוגה, יותר מאשר בשביל הטעם בשביל ניחוחות האפייה, שהם חלק בלתי נפרד מריחות ערב שבת.

5 אם היו נותנים לך שעה - היכן בעולם היית רוצה להיות?

בעיר בולצאנו שבאיזור הדולומיטים באיטליה. לפני הכול בשל הקשר המשפחתי לעיר זו, בזכות העובדה שבני ניצן עם אשתו ובנו התינוק חיים שם. מעבר לסיבה המשפחתית גם בגלל הנוף המדהים של המקום - יושב בסלון ביתו של ניצן ומכול החלונות נשקפים נופים מרהיבים של מצוקי הדולומיטים, יחד עם כרמי ענבים. פשוט נפלא.

6 מהו הפיספוס שלך?

ככול שהגיל שלי עולה כך חש יותר חזק את החסך והחסר של אבא